

over Havens gnistrende Grusgange, som man ligefrem fik ondt i Øjnene af at se paa; inde i Skyggerne tumlede sig alle Slags stikkende Insekter; Græsplænerne og Blomsterbedene var — trods al overkommelig Vanding — saa blegede og forbrændte af Solen, at det var en Ynk at se. Naar der en sjælden Gang strøg en Smule Luftning gennem Haven, raslede Trærnes Blade med en metallisk Lyd ligesom vissent Løv. Ikke en Fugl sang.

Stemningen omkring Frokostbordet syntes i høj Grad paavirket af Luftens Lummervarme. Skønt Bispen udfoldede en ikke ringe Elskværdighed og øjensynligt bestræbte sig for at berolige den Mistænksomhed, som hans uformodede Ankomst havde vakt, bevarede baade Provsten og Frøken Ragnhild en tavs og kold Tilbageholdenhed. Mellem Bispen og Tønnesen var der endnu kun vekslet almindelige Talemaader. Paa Køreturen fra Kirken havde Bispen berømmet Kirkesangen og talt om Vejret og Høstudsigterne; senere, mens Frokostbordet dækkedes, havde han med tilsyneladende stor Interesse beset Haven, havde talt sagkyndigt om Blomster og Frugtav, om en ny Art engelsk Plænegræs, der bedre end andre hidtil kendte Sorter skulde kunne taale Overvintringen, samt